

SLUJBA SFINŢILOR MUCENICI ŞI DOCTORI FĂRĂ DE ARGINŢI EPICTET, PREOTUL ŞI ASTION, MONAHUL DIN DOBROGEA

a căror prăznuire se face la 8 iulie.

LA VECERNIA MICĂ

La Doamne, strigat-am... Stihirile, glasul 4:

Astăzi, adunarea dreptcredincioşilor cu cântări de laudă slăveşte pe mucenicii lui Hristos, pe Epictet – preotul cel înţelept şi pe Astion – ucenicul cel mult râvnitor, perechea cea prealăudată, slava călugărilor şi podoaba mucenicilor (de 2 ori).

Pe Epictet şi pe Astion, pe doctorii cei fără de arginţi şi mucenicii lui Hristos, veniţi toţi credincioşii să-i laudăm; pe cei ce în Dobrogea s-au nevoit oarecând, iar în vremurile din urmă sfințele lor moaşte ni le-au dăruit nouă spre întărirea şi mângâierea noastră.

Din dragoste pentru Dumnezeu toate cele vremelnice le-aţi socotit deşertăciune, încă până şi sufletul cu bucurie l-aţi pus pentru Cel iubit, că Cel ce singur este începător şi izvor al dragostei a aprins în inimile voastre focul cel mistuitor. Bucuraţi-vă, pereche care aţi cucerit cerurile, că v-aţi înălţat sufletele până la prestolul Celui Preaînalt în căruţa cea de foc a iubirii voastre!

Slavă..., glasul 5.

Mulţimea călugărilor şi adunarea credincioşilor împreună se bucură, sfinţilor mucenici, că sfințele voastre moaşte ca un soare duhovnicesc au răsărit nouă, risipind întunecimea de la sufletelor noastre.

Şi acum..., acelaşi glas.

Pe cea mai cinstită decât heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât serafimii, pe cea una curată şi binecuvântată cu adevărat, pe Născătoarea de Dumnezeu şi Stăpâna lumii, pe Împărăteasa şi Doamna şi Maica noastră cea mult milostivă şi cu totul iubitoare, din inimă mulţămitoare să o mărim.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile, glasul 1.

Pe Epictet, preotul cel preaînțelept și pe Astion, ucenicul cel mult râvnitor veniți toți să-i laudăm, că aceștia asemenea lui Ermolae și Pantelimon fiind, împreună au binevestit Evanghelia lui Hristos și întru adevăr, după Andrei cel întâi chemat, apostoli ai Dobrogei s-au arătat: pe bolnavi tămăduind, demonii gonind, au strălucit cu minunile și cu puterea cuvântului, pentru care și chinuri au răbdat de la chinuitori și bine încununându-se, pururea se roagă pentru sufletele noastre.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului moartea cuvioșilor Lui.

Învățător prea înțelept și doctor fără de arginți, chip al blândeților și dreptar credinței te-ai arătat pe tine tuturor, precucuvioase Epictet, că darul preoției cu cinste l-ai purtat și pe mulți cu înțelepciunea și cu blândețea la Hristos i-ai povățuit. Pentru aceasta te ferim.

Stih: Preoții Tăi, Doamne, se vor îmbrăca întru dreptate și cuvioșii Tăi se vor bucura.

Cu adevărat s-a plinit întru tine cuvântul Stăpânului Hristos, preafericite Astioane, că lăsând casa și părinții pentru Evanghelie și averile cele trecătoare nesocotindu-le, însutit ai luat în împărăția cerurilor. Că nu numai sufletul tău s-a mântuit, ci și sfintele tale moaște s-au făcut izvor de tămăduiri tuturor celor ce le sărută cu credință.

Slavă..., glasul 4.

Cu cine vă vom număra pe voi, preafericiților, căci chipul cel îngeresc al călugăriei purtând, ca niște apostoli Evanghelia ați propovăduit și doctori fără de arginți și făcători de minuni arătându-vă, încă și cununa muceniei la urmă ați luat, încât multe daruri și vrednicii au prisosit întru voi. Pentru aceasta, minunându-ne, vă ferim.

Și acum...

De tine se bucură toată făptura, de Dumnezeu fericită, ceea ce covârșești cu frumusețea și cu sfințenia cetele îngerești. Întru tine este toată nădejdea noastră și pe tine te laudăm și ne rugăm ție: mântuiește pe toți cei ce te cinstesc pe tine Născătoare de Dumnezeu.

TROPARUL, glas 1.

Pe cei de o cinste cu Ermolae și cu Pantelimon, pe Epictet – dascălul cel înțelept și pe Astion – ucenicul cel mult râvnitor, veniți toți credincioșii să-i

lăudăm, pe mucenicii lui Hristos și podoaba Dobrogei, zicând: bucurați-vă, cei ce de-a pururi mijlociți pentru sufletele noastre.

LA VECERNIA MARE

La Doamne, strigat-am... Stihirile, glasul 4:

Astăzi este ziua prăznuirii și dimineața cea duhovnicească pentru toată Dobrogea, că moaștele sfinților mucenici Epictet și Astion ca un soare duhovnicesc și bineînțelesmat au răsărit tuturor. Luminează-te, întreagă adunare a Bisericii și saltă, că ni s-au dat nouă mijlocitori tari înaintea Scaunului Celui Preaînalt.

Pe Epictet cel preaînțelept veniți toți să-l lăudăm, că acesta din tinerețe bineplăcînd lui Hristos, cu darul facerii de minuni s-a împodobit: pe bolnavi tămăduind, demonii gonind și tuturor blînd povățuitor fiind, pentru aceasta și darul preoției a primit de la Hristos Dumnezeu, iar acum mijlocește pentru sufletele noastre.

Frumusețea chipului și agerimea cugetului tău nu ai voit a le pune în slujba celor pămîntești, preafericite Astioane, că neamul cel ales și bogăția tatălui tău drept uscăciune socotindu-le, ca un cerb prea sprinten ai alergat spre izvoarele cele purea curgătoare ale învățaturii lui Hristos, pe care și sorbindu-le din buzele preotului Epictet, îndată te-ai aprins de dragostea cea dumnezeiască și fără tăgadă în numele lui Hristos te-ai botezat, pe Care roagă-L pentru sufletele noastre.

Mai degreabă ați lăsat să vi se desprindă carnea de pe oase, decât să se desprindă mintea voastră de la cele înalte, multpătimitorilor, că nici cârligile de fier cu care vi s-au scrijelit coastele, nici loviturile de piatră care v-au zdrobit fața, nici cazanele de smoală, nici măcar sabia nu a putut să vă despartă pe voi de Cel iubit.

Alte Stihiri...

Astăzi Dobrogea ca o mireasă iese întru întâmpinarea Mirelui ceresc împodobită nu în aur și nici în mătăsuri scumpe, ci în sângiurile mucenicilor și lacrimile cuvioșilor. Bucură-te, fiică aleasă a Patriei românești, că a poftit Împăratul Cel ceresc frumusețea ta!

Aprinzându-se în inima ta râvna cea dumnezeiască, preafericite Astioane, ai rugat pe dascălul tău, preotul Epictet, să părăsiți cetatea în care tatăl tău era mai mare dregător și așa ați ajuns în Țara Sciților, în cetatea Halmyris, unde bine ați propovăduit Evanghelia lui Hristos și minuni nenumărate făcând, pizma urătorului de oameni diavol ați stârnit, care a și ridicat împotriva voastră pe

dregătorul Latronianus. Dar voi, bărbătește chinurile răbdând, sufletul în mâinile Celui iubit le-ați dat, de Care vă bucurați pururea.

Ca pe niște apostoli și ucenici ai lui Hristos v-au primit locuitorii cetății Halmyris, căci semne și puteri apostolești ați arătat cu adevărat: pe fata cea paralizată ați făcut-o teafără doar cu cuvântul, orbului vederea i-ați întors și pe îndrăciți i-ați slobozit. Pentru aceasta, mulțime multă se întorcea la Hristos, binecuvântând pe Cel ce dă oamenilor astfel de puteri.

Atunci când chinuitorii au tăiat sfintele voastre capete, trupurile voastre au strălucit ca soarele și văzduhul s-a umplut de bună mireasmă. Pentru aceea și noi ne minunăm: cum de a ținut pământul această comoară ascunsă vreme de șaptesprezece veacuri și abia acum a țâșnit-o afară, ca pe un izvor ce izvorăște pururea tămăduiri?

Slavă..., glasul 5.

Pe Epictet, preotul cel preaînțelept și pe Astion, ucenicul cel mult râvnitor veniți toți să-i laudăm, că aceștia asemenea lui Ermolae și Pantelimon fiind, împreună au binevestit Evanghelia lui Hristos și întru adevăr, după Andrei cel întâi chemat, apostoli ai Dobrogei s-au arătat: pe bolnavi tămăduind, demonii gonind, au strălucit cu minunile și cu puterea cuvântului, pentru care și chinuri au răbdat de la chinuitori și bine încununându-se, pururea se roagă pentru sufletele noastre.

Și acum..., Dogmatica, glasul 5.

În marea Roșie chipul Miresei celei neispitite de nuntă s-a scris de demult. Acolo Moisi despărțitor al apei, iar aici gavrii slujitor al minunii. Atunci adâncul l-a trecut cu picioare neudate israil, iar acum pe hristos l-a născut fără de sămânță Fecioara. Marea după trecerea lui israil a rămas neștrăbătută, iar cea fără de prihană după nașterea lui Emanuil a rămas nevătămată. Cel ce ești și mai înainte ai fost și Te-ai arătat ca om, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi.

VOHOD: Lumină lină...

Prochimenul zilei.

PAREMIILE

Din Înțelepciunea lui Solomon, citire:

(Înt. III, 1-9).

Sufletele dreptilor sunt în mâna lui Dumnezeu și nu se va atinge de ele chinul. Părutu-s-a în ochii celor nepricepuți a muri și s-a socotit pedepsire ieșirea lor, și mergerea de la noi sfârâmăre, dar ei sunt în pace. Că înaintea feții oamenilor de vor și răbda chinuri, nădejdea lor este plină de nemurire: și puțin fiind pedepsiți, cu mari faceri de bine se vor dărui, că Dumnezeu i-a ispitit de

dânșii și i-a aflat Luiși vrednici. Ca aurul în topitoare i-a lămurit pe ei și ca o jertfă de ardere întregă i-a primit. Și în vremea cercetării Sale vor străluci și ca scânteiele pe trestie vor fugi. Judeca-vor neamuri și vor stăpâni noroade și va împărăți într-înșii Domnul în veci. Cei ce nădăjduiesc spre Dânsul vor înțelege adevărul și credincioșii în dragoste vor petrece cu Dânsul: că dar și milă este întru cuvioșii Lui și cercetare întru aleșii Lui.

De la Pilde, citire:
(Pilde X, 1-30).

Fiul înțelept înveselește pe tatăl său, iar fiul nebun întristează pe maica sa. Binecuvântarea Domnului pe capul dreptului, iară gura necredincioșilor o acoperă plângerea fără de vreme. Pomenirea dreptilor cu laude, iar numele necredincioșilor se stinge. Cel înțelept cu inima primește poruncile, iară cel neînțelegător, împiedicându-se, cu buzele alunecă. Cel ce umblă drept, umblă cu nădejde, iar cel ce strâmbă căile sale se va cunoaște. Izvor de viață este în mâna dreptului, iară gurile necredincioșilor le va acoperi pieirea. Faptele dreptilor viață fac, iar roadele necredincioșilor păcate. Căile vieții le păzește învățătura: iară învățătura nemustrată rățăcește. Buzele dreptilor știu lucruri înalte, iară cei fără de minte întru lipsă se vor sfârși. Binecuvântarea Domnului pe capul dreptului, aceasta îl îmbogățește și nu se va adăuga lui întristare în inimă. Precum trece viforul, așa piere cel necredincios, iar dreptul, abătându-se, se mântuiește în veac. Frica Domnului înmulțește zilele, iară anii necredincioșilor se vor împuțina. Veselia petrece cu cei drepti, iară nădejdea necredincioșilor va pieri. Întărirea cuviosului este frica Domnului, iară celor ce fac rele sfărâmare. Dreptul în veac nu se va clătina, iară necredincioșii nu vor locui pământul.

Din Înțelepciunea lui Solomon, citire:
(Înț. IV, 1-15).

Atuncia dreptul va sta cu multă îndrăzneală înaintea feții celor ce l-au necăjit pe dânsul și a celor ce au nesocotit ostenele lui. Și văzându-l pe el se vor tulbura cu cumplită frică și se vor minuna de mântuirea lui cea minunată. Și vor zice întru sine, căindu-se, și pentru îngustarea duhului vor suspina, zicând: acesta este pe carele noi l-am avut oarecândva de răs și pildă de ocară. Noi, cei fără de minte, viața lui o am socotit nebulie și sfârșitul lui fără de cinste. Dar el s-a socotit între fiii lui Dumnezeu și între sfinți soarta lui este. Rătăcit-am, dar, de la calea adevărului și lumina dreptății nu ne-a strălucit nouă și soarele nu ne-a răsărit nouă. Umplutu-ne-am de cărările fărădelegii și ale pierzării și am umblat pe cărări neumblate, iară calea Domnului nu o am cunoscut. Ce ne-au folosit nouă trufia, și avuția cu fală ce ne-a adus nouă? Toate acestea ca o umbră au trecut și ca o veste ce aleargă pe aproape. Ca o corabie ce trece prin valurile apei, a cărei treceri nu se află urma, nici calea umblării ei în valuri; sau ca pasărea ce

zboară prin aer, a căreia nici semn de călătorie nu se află, căci cu aripile bătând vânt ușor și despicându-l cu sila pornirii, mișcând aripile se preumblă, și după aceasta nu se află semn umblării ei; sau ca săgeata ce săgeată la locul însemnat, aerul despărțindu-se, îndată se împreună, încât nu se știe pe unde a trecut. Așa și noi, după ce ne naștem, ne sfârșim și nici un semn de faptă bună nu avem a arăta, ci întru răutatea noastră ne sfârșim. Că nădejdea celui necredincios este ca praful ce-l spulberă vântul și ca spuma ce se gonește de vifor și ca fumul care se împrăștie de vânt și ca amintirea unui oaspete ce trece într-o zi. Iară dreptii în veac vor fi vii și întru Domnul plata lor și purtarea de grijă pentru dânșii de la Cel Preaînalt.

LA LITIE

Stihirile, glasul 1.

Înflorit-a ca finicul dreptatea voastră și ca chedrul cel din Livan s-au înmulțit faptele voastre cele bune, Sfinților Epictet și Astion, că ați viețuit pe pământ ca niște fără de trupuri, nepurtând grijă de cele trecătoare. Ieșit-ați din mijlocul poporului vostru și casa părinților o ați părăsit și ca niște mielusele gătite spre tăiere ați urmat glasul Păstorului Celui Bun. Slavă Celui ce v-a dat vouă putere, slavă Celui v-a încununat pe voi, slavă Celui singur bun și iubitor de oameni cu adevărat.

Auzind glasul Mirelui Celui smerit și blând, nu te-ai trândăvit a ieși în întâmpinarea Lui, preafericite Astioane, ci părăsind culcușul cel moale și binemirositor al casei părintești, ai alergat în grabă pe ulițele cele întunecoase ale străinătății, de dorul Celui preaiubit, răbdând ocările și năvălirile străjerilor celor răi, că ai ales a fi cu Cel iubit în pământ străin, decât a rămâne în casa părinților tăi, însă despărțit de Acela. Bucură-te, sfinte Astioane, că sufletul tău ca o mireasă sfioasă și curată a intrat în camera Mirelui ceresc.

Înțelept te-ai arătat întru toate, părinte Epictet, că aflând pe Astion ca pe un mărgăritar de mare preț, lepădând toate, îndată ai fugit cu el unde nimeni să nu ți-l poată răpi. O, iconomule mult prea înțelept! O, aurarule care ai făurit o podoabă atât de strălucitoare cum este Astion, pe care l-ai și înfățișat Împăratului Ceresc, iar acum strălucește pe fruntea Bisericii Sale ca un soare mult prea luminos.

Slavă... glasul 8.

Pe luminătorii cei neînserați ai Dobrogei, care au străluminat toată lumea, pe doimea cea prealăudată, pe Epictet și pe Astion, acum cu cântări să-i fericim. Că aceștia chip al călugăriei s-au arătat și ca niște apostoli, pe urmele lui Andrei cel întâi chemat Evanghelia au propovăduit; în fața tiranilor au mărturisit pe Hristos

și în adunări au binevestit minunile Lui. Pentru aceea, îndrăznire având către Domnul, pururea se roagă pentru sufletele noastre.

Și acum...

Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine! Că nu încetezi a căuta spre noi și a te ruga pentru izbăvirea noastră. Bucură-te, Maică preamilostivă, bucură-te Apărătoare și Doamnă! Bucură-te Împărăteasă care te pleci cu smerenie spre toți cei ce te cheamă pe tine cu credință!

LA STIHOAVNĂ

Stihurile, glasul 5.

Pe doimea cea mult lăudată, pe Epictet și pe Astion, care în pământul Dobrogei bine s-au nevoit și s-au încununat, veniți, credincioșilor, să-i laudăm, că aceștia îndrăznire având către Mântuitorul, pururea se roagă pentru sufletele noastre.

Stih: Dreptul ca finicul va înflori și ca chedrul cel din Livan se va înmulți.

Bucură-te, sfinte Astioane, că deși cu trupul te-ai despărțit de părinții tăi necredincioși, sufletul pururea ți-l ridikai pentru dânșii înaintea Domnului, cerând ca să-i lumineze cu lumina credinței. Bucură-te că nu ai avut altă comoară decât Sfânta Evanghelie și cinstita Cruce, pe care le-ai lăsat moștenire părinților tăi. Bucură-te că aceștia primind averea cea de mare preț de la tine, s-au bucurat mai mult decât de toate desfătărilor și dulceleștile lumești și, luminându-se cu lumina lui Hristos, acum împreună cu tine se bucură în Împărăția celor vii.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului moartea cuvioșilor Lui.

Bucură-te și tu, părinte Epictet, că iubind pe Astion ca pe tine însuși, sufletul aceluia l-ai trimis înaintea ta în Împărăție. Că voind chinuitorii a vă tăia capetele, tu cu îndrăznire te-ai rugat ca primul să meargă la tăiere Astion, ca nu cumva, văzând ucenicul moartea dascălului său, să se înfricoșeze ca și oarecând Apostolii în fața pătimirii Învățătorului Hristos. Că mare și ascunsă este viclenia diavolului și scris este: bate-voi păstorul și se va risipi turma. Iar tu, ca un păstor preabun, nu ai voit a pierde pe cel ce pe umerele tale l-ai scos din hățișurile necredinței.

Slavă..., glasul 6.

Răsărit-au ca un soare moaștele sfinților Epictet și Astion, risipind întunecimea de la sufletele noastre. Să se bucure Dobrogea și să sălteze tot

neamul românesc, că și-a agonisit avere veșnică pe care furii nu o fură și moliile nu o strică, aur luminos din care izvorăsc tămăduiri, soare bine-înmiresmat care luminează sufletele cele întunecate de păcate, foc care mistuie și risipește duhurile necurate, putere din puterea Celui Înfricoșător, că așa a binevoit Domnul Cel milostiv a răsplăti pe toți cei ce cred în El și Îl iubesc pe Dânsul.

Și acum...

Ceea ce singură ești Născătoare de Dumnezeu și Maica Luminii, pe noi, cei aflați în întunericul păcatelor, luminează-ne cu cercetarea ta cea de maică, ia de la noi toată amărăciunea și risipește deznădăjduirea care ne-a cuprins, ca izbăviți prin tine, să dobândim îndrăznirea cea bună către Fiul tău și Dumnezeul nostru, ceea ce ești una binecuvântată.

La binecuvântarea pâinilor

TROPARUL, glas 1.

Pe cei de o cinste cu Ermolae și cu Pantelimon, pe Epictet – dascălul cel înțelept și pe Astion – ucenicul cel mult râvnitor, veniți toți credincioșii să-i laudăm, pe mucenicii lui Hristos și podoaba Dobrogei, zicând: bucurați-vă, cei ce de-a pururi mijlociți pentru sufletele noastre.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se cântă troparul sfinților (de 3 ori).

După catisma întâi, sedea, glasul:

Nu de la oameni ați luat chemare și nu trupul și sângele v-au descoperit vouă înțelesul cel de taină, ci Însuși Hristos, Cel ce a lucrat în voi lucruri minunate, Acela v-a și chemat. Acela v-a povățuit și v-a întărit prin Duhul Său Cel Sfânt ca să graiți cu îndrăzneală înaintea tiranilor. Acela, la urmă, a primit sufletele voastre ca pe o bună mireasmă în jertfelnicul Său cel mai presus de ceruri, iar cinstitele voastre moaște cu nesticăciune și cu darul facerii de minuni le-a dăruit. Pentru aceasta și noi chemăm: Sfinților Epictet și Astion, cereți de la Domnul iertare de păcate tuturor celor ce săvârșesc cu dragoste cinstită pomenirea voastră.

Slavă... Și acum...

Pe tine, ceea ce ai născut cu trup pe Mântuitorul tuturor și cu sângiurile tale ai îndulcit lumea cea amărâtă de păcat, pe cea una curată și nevinovată cu adevărat, pe Maica și Împărăteasa noastră, te rugăm: mijlocește cu sfinții mucenici pentru sufletele noastre.

După catisma a doua, sedea, glasul:

Întru împărăția cea neînserată, unde dreptii ca luminătorii strălucesc, acolo și voi v-ați sălășluit, bunilor biruitori, căci încă în trupuri muritoare îmbrăcați fiind, ați strălucit ca soarele și cu totul v-ați arătat nepământești, răbdând chinurile ca niște fără de trupuri. Dar apunând pentru această lume trecătoare, în alta mai bună ați răsărit, de unde luminați tuturor celor ce săvârșesc pomenirea voastră cu credință.

Slavă... Și acum...

Pe Împărăteasa cea bună, pe Doamna și Maica creștinilor toți să o laudăm; că aceasta ne-a izbăvit pe noi din moartea cea veșnică cu nașterea Sa.

După polieleu, sedalna, glasul:

Arătat-v-ați străluciți biruitori și întru totul înfricoșători pentru vrăjmaș, că având în inimile voastre Piatra cea din capul unghiului, pe Hristos Dumnezeu, ați surpat cu praștia cea duhovnicească pe Goliathul cel trufaș. Că de îndată ce a tăiat cinstitele voastre capete, tiranul Latronianus a fost ucis el însuși de duhul răutății pe care l-a slujit. Iar Vigilantius, unul din dregători, văzând minunile pe care le săvârșea în voi Domnul Iisus Hristos, a crezut și și-a izbăvit sufletul său din amăgirea cea idolească. Pentru aceasta și noi cântăm: Sfinților Epictet și Astion, trimiteți binecuvântarea voastră peste toți cei ce cheamă numele voastre cu credință!

Slavă... Și acum...

Neavând îndrăznire din pricina mulțimii păcatelor noastre, Preasfântă Fecioară, pe Tine Te rugăm: roagă pe Cel ce s-a născut din Tine pentru sufletele noastre.

Antifonul întâi al glasului 4:

Prochimen, glas:

Cinstită este înaintea Domnului moartea cuvioșilor Săi.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israil.

Toată suflarea...

Evanghelia de la Matei (X, 16-22). Caută Evanghelia de miercuri în săptămâna a treia după pogorârea Sfântului Duh.

După Psalmul 50

Slavă..., glas:

Când ai vrut să arăți puterea Ta lumii, Mântuitorule, ai trimis pe ucenicii Tăi ca pe niște miei în mijlocul lupilor, iar aceia, având puterea Ta, cu smerenia și cu blândețea au biruit pe cele trufașe. Pentru rugăciunile mucenicilor Tăi, Mântuitorule, mântuiește sufletele noastre.

Și acum...

Fericimu-te pe tine, de Dumnezeu Născătoare, Fecioară, pe cea mai strălucită decât soarele și mai înaltă decât cerurile, că pe toți cei ce scapă la tine cu credință ca o Maică multmilostivă îi primești, umplându-i de nădejde și de mângâiere, ceea ce ești dulceața credincioșilor.

Și stihira, glas 6:

Răsărit-au ca un soare moaștele sfinților Epictet și Astion, risipind întunecimea de la sufletele noastre. Să se bucure Dobrogea și să sălzeze tot neamul românesc, că și-a agonisit avere veșnică pe care furii nu o fură și moliile nu o strică, aur luminos din care izvorăsc tămăduiri, soare bine-înmiresmat care luminează sufletele cele întunecate de păcate, foc care mistuie și risipește duhurile necurate, putere din puterea Celui Înfricoșător, că așa a binevoit Domnul Cel milostiv a răsplăti pe toți cei ce cred în El și Îl iubesc pe Dânsul.

CANOANELE

Se pun canoanele zilei, din Octoih și acest Canon al mucenicilor:

Cântarea 1

Irmosul (din Octoih):

Pe luminătorii cei duhovnicești ai Bisericii și propovăduitorii credinței care de la Răsărit au ieșit și lumea au luminat, în cântări duhovnicești să-i mărim.

Împodobit cu darul facerii de minuni încă din tinerețe ai fost, Preacuvioase Părinte Epictet, tămăduitor și propovăduitor preaînțelept al Evangheliei, pentru aceea jugul cel bun al preoției ai luat de la Hristos și pe mulți cu învățăturile tale i-ai povățuit la calea mântuirii.

Ca unul ce ai deschis pânțelele maicii tale, de parte bărbătească fiind, închinat Domnului ai fost, precum s-a scris în Lege, preafericite Astioane, căci deși dintre păgâni ai răsărit, ca o viță bine rodită te-ai înălțat până la Scaunul Împăratului ceresc.

Slavă...

Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, a zis dreptul David, și noi cu acela mărturisim și grăim: minunat ești, Hristoase Dumnezeule, că în tot neamul și în tot locul binecuvântezi pe cei ce te cinstesc pe Tine.

Și acum...

Binecuvântată ești, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, că ai avut în sfințele tale brațe pe Dumnezeul tuturor, către Care având acum îndrăznire ca o Maică mijlocești pentru sufletele noastre.

Catavasi: Deschide-voi gura mea...

Cântarea 3

Irmos:

Ca un bun lucrător a viei lui Hristos, pe Astion, strugurele cel binemirositor și împlinit, cu grijă l-ai cules ca să-l duci la masa Împăratului Ceresc. Și rod însutit aducând, părinte Epictet, te-ai făcut bucurie Stăpânului tău.

Odraslă singură fiind în casa părinților tăi, ca o rândunea preafrumoasă ai zburat spre cerurile cele duhovnicești ale învățaturii lui Hristos. Cine nu te va ferici pe tine, părinte Astioane, căci dragostea cea pământească lăsând-o și faima neamului celui ales nesocotind-o, ai ales mai bine a pătimi pentru Hristos, decât a te bucura de viața cea trecătoare din care moartea ne deșteaptă ca dintr-un vis.

Atunci când Duhul Sfânt s-a atins de inima ta, preafericite Astioane, te-ai lipit cu toată inima de părintele tău Epictet, de la care ai aflat învățătura lui Hristos, mai mult decât de părinții cei trupești. Și alegând mai degrabă a merge în pământuri străine și îndepărtate, spre a putea fi cu Hristos, ai părăsit casa cea bogată a părinților tăi, dar care nu-L aveau pe Dumnezeul cel Adevărat.

Slavă...

Pe cei ce i-ai ales și Ți-au urmat Ție cu credință voit-ai să-i așezi împreună cu Tine în Împărăția Tatălui, Mântuitorule Bune, și slava care Ți se cuvine numai Ție voit-ai a o împărtăși și lor. Cu adevărat negrăită este iubirea Ta de oameni și mila Ta este fără de sfârșit. Pentru rugăciunile Sfinților Tăi, Hristoase Dumnezeule, mântuiește sufletele noastre.

Și acum...

Ca una ce ești singură aleasă și binecuvântată între femei, șezut-ai de-a dreapta Împăratului Ceresc, întrecând cu frumusețea și cu strălucirea cetele

îngerilor și ale arhanghelilor. Pe tine ca pe Maica lui Dumnezeu și Împărăteasa lumii credincioșii toți te mărim.

Catavasiu: Pe ai tăi cântăreți...

SEDEALNA, glasul

În cetatea Halmirisului v-ați arătat străluciți nevoitori și propovăduitori neînfricați ai drepte credințe, strălucind cu minunile și cu faptele voastre cele bune, vrednici următori ai Apostolului celui întâi chemat v-ați arătat, Sfinților Epictet și Astion. Cei ce lupta cea bună ați luptat și v-ați încununat, izbăviți-ne și acum de eresurile cele păgubitoare, păzind întreagă turma cea cuvântătoare și nestrămutată în veacul veacului.

Slavă... Și acum...

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, Apărătoarea și Mângâietoarea noastră, împreună cu sfinții mucenici, roagă să se mântuiască sufletele noastre.

Cântarea 4

Irmos:

Dacă au văzut părinții tăi, preafericite Astioane, că nu te mai găsesc, au plâns cu amar pierderea ta, ca și oarecând Patriarhul Iacov a plâns pe fiul său, dreptul Iosif. Dar precum acela în pământul cel străin al egiptenilor s-a arătat strălucit și a izbăvit din moarte pe părintele și pe frații săi, așa și tu, pătimind de bunăvoie asprimea străinătății, prin pătimirile tale ai izbăvit din foametea credinței idolești pe părinții tăi, hrănindu-i cu pâinea cea vie și neîmputinată a Evangheliei lui Hristos.

În cetatea Halmyrisului poposind, sfinților mucenici, prin viața voastră curată și prin numeroasele minuni ați câștigat dragostea locuitorilor, pe mulți întorcând la dreapta credință. Căci ca și apostolii odinioară pe ologi i-ați ridicat, orbilor le-ați întors vederea și pe demoni ca pe niște neputincioși i-ați gonit de la cei ce vă cereau ajutorul cu credință.

Văzând faptele voastre cele minunate și dragostea care sporea în popor, răucredinciosul voievod Latronianus, mai marele cetății, ca un câine asmuțat de Dioclețian, s-a pornit cu ură împotriva voastră. Dar voi ca niște miei răbdând sfâșierile cele cumplite, neconținut laudați pe Dumnezeu, Cel ce a făcut rănile voastre mai strălucitoare decât soarele.

Slavă...

Auzind un oarecare dregător Vigilantius glasurile voastre care din mijlocul chinurilor neconținut strigau: „Suntem creștini, o tirane, fie, dar, voia

Dumnezeului nostru cu noi!” – s-a minunat de puterea care izvora din aceste cuvinte și, rostindu-le și el în inima sa, a fost aprins de dragostea cea dumnezeiască, mărturisind pe Dumnezeu Cel Adevărat.

Și acum...

Pe tine te laudă cetele proorocilor și ale apostolilor, de tine se bucură mucenicii și cuvioșii și se închină ție, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu Fecioară. Primește, dar, și de la noi, smeriții, această nevrednică laudă pe care ți-o aducem ca unei Maici și izbăvitoare a noastră a tuturor.

Catavasiu: Sfatul cel neurmat...

Cântarea 5

Irmos:

Fiind luminați cu lumina cea neînserată ați strălucit ca niște sfeșnice în lumea cea cuprinsă de întunericul păcatelor și cu bună mireasma faptelor voastre celor bune ați trezit inimile cele amorțite de împruțiciunea credinței idolești, povățuindu-le la credința cea adevărată.

Pe tânărul cel bogat și de neam bun care a venit la tine l-ai învățat cu dragoste taina adevăratei bogoșii și înțelepciuni, părinte Epictet, căci strălucirea aurului trecător și slava lumii în zadar acopăr goliciunea celui ce se pogoară în pământ.

Lepădând de bunăvoie aurul cel trecător și slava cea deșartă pentru Evanghelie, v-ați făcut voi înșivă comoară de mult preț și slavă pentru toată lumea, că sfințele voastre moaște s-au arătat mai strălucite decât orice aur și mai înmiresmate decât mirul, izvorând tămăduiri tuturor celor ce le sărută cu credință.

Slavă...

Atunci când iudeii îl loveau cu pietre pe Ștefan, întâiul între mucenici, fața aceluia a strălucit ca soarele, căci a văzut pe Hristos, Lumina lumii, îmbărbătându-l să rabde până în sfârșit. Așa și trupurile voastre, mucenicilor, când au fost puse în mormânt au strălucit cu lumină orbitoare, umplând văzduhul de bunămireasmă.

Și acum...

Ceea ce ești Maica Luminii și petreci în lumină, pe Tine te rugăm, luminează mintea și simțurile noastre, ca să nu mai pășim în întuneric, ci să urmăm în calea poruncilor Fiului Tău și Dumnezeului nostru, ceea ce ești una binecuvântată.

Catavasi: Spăimântatu-s-au toate...

Cântarea 6

Irmos:

Văzând un oarecare târgoveț pătimirile voastre, o, mucenicilor, a recunoscut pe tânărul Astion că este fiu al mai marelui cetății din care se trăgea, și, mergând, în grabă a vestit părinților despre locul aflării fiului lor. Iar acestea toate s-au făcut din purtarea de grijă a Celui Preaînalt Care voiește ca tot sufletul să se întoarcă și la cunoștința adevărului să vie.

Cine va povesti chinurile voastre, multpătimitoilor, că trupurile voastre ca niște lemne fiind strujite, mintea voastră pururea se înălța către cele înalte, iar cu inima și cu gura mărturisind pe Cel ce vă întărea, ați rușinat îndrăzmirile cele neputincioase ale chinuitoilor.

Ca o minune v-ați făcut tuturor, căci mai degrabă oboseau chinuitoii voștri, nemiștiind ce fel de chinuri să mai născocescă, decât să slăbească bărbăția voastră. Pentru aceia și tiranul cel turbat, temându-se ca nu cumva tăria voastră să înmulțească numărul creștinilor, a poruncit să vi se taie capele afară de cetate.

Slavă...

Când ați voit a merge la nunta Mielului, preafericitoilor, în haină prealuminată v-ați împodobit, țesută nu din mătăsuri, ci din sânghiurile voastre cele mucenicești care strălucesc mai tare decât soarele.

Și acum...

Fericimu-te pe tine, de Dumnezeu Născătoare, Fecioară, că în pântecul tău s-a copt Pâinea cea adevărată care s-a pogorât din cer, Hristos Dumnezeuul nostru, dintru care tot cel ce mănâncă cu vrednicie se mântuiește.

Catavasi: Înțelepții de Dumnezeu...

CONDACUL, glas

Din cer ați luat dumnezeiescul dar și tuturor v-ați făcut izvor de tămăduiri și sfeșnice prealuminate în calea mântuirii. În dar ați luat, în dar dați-ne nouă, sfinților mucenici și doctori fără de arginți, tămăduind rănilile cele trupești și sufletești ale celor ce săvârșesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

ICOSUL

Iubind pe Dumnezeu din tot cugetul și din toată inima voastră, ați socotit deșertăciune și vis cele vremelnice, preafericitoilor, căci nu numai roada sufletelor

voastre ați înfățișat-o Ziditorului, ci până și trupurile vi le-ați adus ca pe o jertfă curată și bineplăcută; și ca unii ce prăznuiți acum în lumina cea neapropiată, rugămu-vă, mijlociți pentru cei ce săvârșesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

SINAXAR:

Întru această zi pomenirea sfinților mucenici și doctori fără de arginți Epictet, preotul și Astion, monahul, din Dobrogea, care au pătimit în vremea domniei răucredinciosului împărat Dioclețian

Acești fericiți și cu totul minunați ostași ai lui Hristos au trăit în vremea domniei răucredinciosului împărat Dioclețian. Faptele și pătimirile lor cele minunate și mai ales mulțimea de minuni și de tămăduiri pe care le-au făcut în timpul vieții, dar și după prestăvire, prin sfințele lor moaște, i-au făcut pe unii de au scris cu amănuntul viața lor. Mai târziu, un oarecare învățat din Apus a tipărit viața mucenicilor într-o adunare de vieți de sfinți, foarte vestită, care în latină se zice *Acta Sanctorum*, adică *Faptele Sfinților*.

Amândoi sfinții se trăgeau dintr-o oarecare cetate din răsărit, a cărui nume însuși mucenicii au voit să-l țină ascuns. Epictet era preot și monah, propovăduind cuvântul Evangheliei și lucrând numeroase minuni și tămăduiri, căci încă din tinerețe s-a arătat în el alegerea pe care i-a făcut-o Dumnezeu. În una din zile a venit la preacuviosul Epictet un tânăr foarte frumos la chip și bine îmbrăcat, voind să audă cuvintele lui, întocmai cum mai târziu tânărul Pantelimon a mers să asculte cuvintele preotului Ermolae. Acest tânăr nu era altul decât Astion, fiul mai marelui cetății, care era bogat în bogăția cea pământească, dar sărac pentru Împărăția cerului, căci nu cunoscuse încă pe Hristos.

După ce i-a vorbit cu multă dulceață despre tainele cele înalte ale credinței în Hristos, preacuviosul Epictet l-a botezat pe tânărul Astion, care atât se aprinse de dragostea cea dumnezeiască, încât nu a mai voit a se întoarce acasă, ci a cerut părintelui său să fugă împreună într-o țară îndepărtată, ca nu cumva tatăl său, care era păgân, aflând despre botezul unicului și iubitului său fiu, să facă tulburare împotriva celor doi. Așa au ajuns sfinții Epictet și Astion în Sciția Mică, în cetatea Halmyris, care este în România de astăzi, în Dobrogea.

Se spune despre sfinții Epictet și Astion în *Acta Sanctorum* că faptele și minunile pe care le-au lucrat în pământul strămoșilor noștri, în Sciția Mică, au fost încă și mai minunate decât cele din patria lor. Că au ridicat din patul neputinței pe slăbănogi și paralizați, au întors ochii orbilor și pe diavoli ca pe niște neputincioși îi goneau de la cei ce le cereau ajutorul. Și nu numai preotul Epictet lucra minuni, ci și tânărul Astion pentru viața sa curată și ascultarea desăvârșită pe care o făcea părintelui său s-a învrednicit de darul facerii de

minuni. Văzând minunile sfinților și minunându-se de cuvintele învățaturii lor, mii de halmirideni se botezau în Hristos.

Dar diavolul, care dintru început este urător de oameni și zavistnic a toată faptă bună, s-a arătat într-o zi cuviosului Astion și i-a zis că de acum se va răzbuna pe el, căci intrând în mai marele cetății, îl va ucide. Așa s-a și întâmplat, căci intrând diavolul în guvernatorul ținutului, pe nume Latronianus, a chemat pe cei doi în fața tribunalului. Dar fiind întrebați din ce țară se trag și din ce neam, sfinții nimic nu au răspuns, decât numai că sunt creștini și se trag din patria creștinilor. Mâniindu-se pe aceasta Latronianus, a poruncit ca mărturisitorii să fie supuși la chinuri, dar și în timpul chinurilor, ostașii lui Hristos, ca și oarecând tinerii în cuptorul haldeilor, strigau: „Suntem creștini, o tirane! Fie, dar, voia Domnului Dumnezeuului nostru cu noi!”

Un oarecare dregător, Vigilantius, văzând câtă putere iese din această mărturisire a sfinților, încât vreme de mai bine de treizeci de zile răbdau sfărâmarea oaselor, fierberea în ulei și alte cumplite chinuri, a început și el să zică în inima sa: „Suntem creștini, o tirane! Fie, dar, voia Domnului Dumnezeuului nostru cu noi!” Această mărturisire ca o văpaie cerească a aprins în inima lui Vigilantius focul credinței în Hristos. Acest vrednic de pomenire, ca un al doilea Iosif din Arimathea, a îngropat cu grijă cinstitele moaște ale mucenicilor, care atunci când au fost puse în mormânt au strălucit ca soarele și au umplut văzduhul de bunămireasmă, încât mulți din cei ce erau de față au crezut în Hristos.

La câteva zile după aceea, sfântul Astion s-a arătat în vis lui Vigilantius și i-a vestit că părinții săi vor veni în cetate ca să-l caute și că el va trebui să-i întâmpine și să aibă grijă de ei. Căci un oarecare târgoveț trecând prin Halmyris în timpul pătimirii mucenicilor, a recunoscut pe Astion al cui fiu este și s-a dus în grabă de a vestit părinților săi. Ajungând părinții sfântului în cetate, Vigilantius i-a luat la el acasă și vorbindu-le timp de o săptămână despre fiul lor și despre credința creștină, în cele din urmă i-a dus la mormântul sfinților. Aici sfântul Astion s-a arătat ca și a avea, îmbrățișându-și mama bătrână și vorbindu-i despre slava cea cerească. Fericiții părinți ai sfântului Epictet, Alexandru și Marcelina au primit botezul lui Hristos și împreună cu Vigilantius și cu preotul Bonosus, care i-a botezat, s-au întors în cetatea lor.

Îndată după pătimirea sfinților, tiranul Latronianus a fost cuprins de un duh necurat și ieșind între supușii săi a început să strige ca un turbat și să lovească cu sabia. Văzând că nu este în toate mințile, soldații l-au legat și l-au pus într-o temniță, unde chinuit de diavol vreme de trei zile, în cele din urmă și-a dat huhul.

Multe minuni s-au săvârșit la moaștele mucenicilor, însă cu vremea locul aflării lor s-a pierdut. Mare minune a fost când, după 17 veacuri de la pătimirea lor, în anul 2001, în ajunul praznicului Adormirii Maicii Domnului, această comoară cerească a fost descoperită în timpul săpăturilor în ruinile unei vechi bazilici din fosta cetate Halmyris. Toate cercetările nu au lăsat nici o urmă de

îndoială că moaștele găsite, care au rămas întregi, sunt ale sfinților mucenici Epictet și Astion, pomeniți în Sinaxarul ortodox pe 8 iulie. În vremea de față moaștele sfinților se află puse spre închinare în catedrala arhiepiscopală Petru și Pavel din Constanța.

Sfinții Epictet și Astion, după ce au răbdat numeroase chinuri, s-au săvârșit prin sabie. La vremea pătimirii, precuviosul Epictet avea cam la 60 de ani, iar ucenicul său Astion, monahul, în jur de 35. Bătrânul preot a cerut călăilor ca mai întâi să fie tăiat capul lui Astion, știind că multe sunt vicleniile diavolului și ca nu cumva, văzând moartea dascălului său, ucenicul să fie cuprins de ispită, ca și oarecând apostolii în fața pătimirii învățătorului Hristos. După aceea, punându-și capul pe pieptul ucenicului său iubit, bătrânul Epictet a cerut să fie tăiat și el. Și așa au luat amândoi cununa din mâna lui Hristos, la anul 290, mutându-se la Cel pe Care l-au mărturisit, a căruia este slava în veci. Amin.

Cântarea 7

Irmos:

Tinerii cei binecredincioși în cuptor au călcat văpaia și focul în rouă l-au prefăcut prin credința în Dumnezeu, iar voi uneltirile tiranilor întru nimic le-ați prefăcut, cântând: Dumnezeuul părinților noștri, bine ești cuvântat!

Cu postul și cu înfrânarea și cu privegherile cele îndelungate ați făcut trupurile voastre ca pe niște unelte de cântare, căci loviturile cele de multe feluri ca pe niște degete care aleargă pe strune le-ați socotit, izvodind cântare bineplăcută lui Dumnezeu: Binecuvântat ești Dumnezeuul părinților noștri.

Văzând Vigilantius, dregătorul cel însuflat de Dumnezeu mărturisirea voastră, s-a aprins de focul credinței în Hristos și împreună cu voi a cântat: Dumnezeuul părinților și al nostru, bine ești cuvântat!

Slavă...

Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată, Fiul, Carele este în sânurile Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut. Iar voi, ca niște slugi vrednice și credincioase, ați intrat în bucuria Stăpânului ceresc, pe Care rugați-l pentru sufletele noastre.

Și acum...

Cine va povesti măririle tale și cine te va lăuda după vrednicie, Preacurată? Că însuși Îngerul n-a găsit nimic a zice, decât numai: Bucură-te! Pentru aceasta și noi, ca niște necunoscători, dar mânați de dragostea cea către tine, grăim ție: Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine și prin tine cu noi!

Catavasi: N-au slujit făpturii...

Cântarea 8

Irmos:

Cu adevărat nimic nu a putut să vă despartă pe voi de dragostea lui Hristos, că nici focul urii celei turbate a chinuitorilor, nici înălțimea mândriei celei drăcești a lui Latronianus, nici adâncul durerilor celor asemenea cu iadul, nici sabia, nici îngerii cei răi nu au putut slăbi râvna voastră cea curată, multpătimitorilor, a celor ce cântați: Binecuvântat ești Hristoase, Dumnezeule și prealăudat întru toți vecii.

Îndată după pătimirea voastră, te-ai arătat în vis dregătorului Vigilantius și ca un viu i-ai vorbit lui, prefericite Astion, poruncindu-i să aibă grijă de părinții tăi care aveau să vină în cetate căutându-te, iar acela, ca o slugă credincioasă, a împlinit cele rânduite de Mântuitorul tuturor, cântând: lăudat ești Hristoase Dumnezeule întru toți vecii!

Nu vom tăcea, o părinte Astioane, a pomeni aici și pe părinții tăi cei după trup, pe fericiții Alexandru și Marcelina, cei ce odinioară ca niște păgâni au deplâns pierderea ta, iar la urmă s-au luminat cu lumina credinței. Căci acestora tu însuși te-ai arătat după pătimirea ta, îmbrățișându-i aievea și vorbindu-le cu dulce glas despre tainele Împărăției care va să fie, ca și aceștia dimpreună cu tine să cânte: popoare binecuvântați și preaînălțați pe Hristos întru toți vecii!

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh Domnul.

Pe Tine Te binecuvântăm și Ție mulțumim, Părinte al luminilor și Tatăl Domnului Hostru Iisus Hristos, că toate le-ai făcut spre mântuirea noastră și acum ne-ai dăruit nouă comoara cea neprețuită, aurul ceresc, moaștele mucenicilor Tăi Epictet și Astion, împreună cu care și noi îți cântăm: Binecuvântat ești Doamne, Dumnezeule întru toți vecii!

Și acum...

Nu vom tăcea a spune puterile tale, Născătoare de Dumnezeu, că nu îți întorci fața ta de la noi, chiar dacă și greșim, ci ca o Maică îndelung răbdătoare și mult iubitoare, pururea izbăvești pe cei ce cântă: tineri, binecuvântați, preoți, lăudați, popoare, preaînălțați-L pe Hristos întru toți vecii!

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L întru toți vecii.

Catavasi: Pe tinerii cei binecredincioși...

Cântarea 9

Irmos:

Ca niște slugi bune și credincioase iubirea Stăpânului ceresc ați câștigat și ați intrat în bunăvoința Preacuratei Sale Maici, căci cinstitori ai fecioriei ei celei de-a pururea veșnice ați fost și cu viața cea curată pe cea singură curată o ați urmat. Pentru aceasta și ea și-a arătat bunăvoința sa către voi, descoperind nouă sfintele voastre moaște la Praznicul cel ales al adormirii sale.

În timpul vieții voastre pământești ca două vlăstare roditoare ați răsărit din tulpina Bisericii, prealăudaților, și acum rodiți vinul cel bine înmiresmat și tămăduitor, potolind arșița cea pricinuită de patimi.

Izvor de binefaceri s-au arătat sfintele voastre moaște, multpătimitoilor, dintru care se adapă turma cea cuvântătoare, și sicriul vostru scaldătoare duhovnicească stă înaintea tuturor, întru care ne spălăm de toată necurăția sufletească.

Slavă...

Cu mucenicii și cu feciorelnicii intrat-ați la nunta Mielului, sfinților Epictet și Astion, și stând la Jertfelnicul cel mai presus de ceruri, împreună cu toți sfinții și înfricoșătorii îngeri, pururea strigați: vrednic este Mielul Cel înjunghiat ca să ia puterea și bogăția și înțelepciunea și tăria și cinstea și slava și binecuvântarea în vecii vecilor!

Și acum...

Înfricoșătoare și nepătrunsă este nașterea ta, Preacurată, că pe Cel pe Care muritorul nu poate să-L vadă în pânțelele tău cel fecioresc L-ai purtat. Pentru aceasta ca pe o adevărată Născătoare de Dumnezeu și izbăvitoare a noastră toți te mărim.

Catavasiu: Tot neamul omenesc...

LUMINÂNDA, glasul al

Pe doimea cea mult lăudată, pe dascălul Epictet și pe ucenicul Astion, care în Dobrogea s-au nevoit și s-au încununat, iar pentru faptele și pătimirile lor cele minunate s-au făcut slăviți în toată lumea, veniți credincioșilor să-i lăudăm. Că aceștia ne-au lăsat moștenire mare, făcându-ne din săraci bogați și din neputincioși puternici, căci sfintele lor moaște ca pe un aur ceresc astăzi îl primim, îmbogățindu-ne cu bogăție veșnică și mântuitoare.

Slavă...

Sufletele voastre în mâna lui Dumnezeu le-ați dat, precum se cuvine dreptilor, lăsând pământului trupurile voastre cele mult pătimitoare; dar și acestea, la vreme bine cuvioasă, ca o apă de aur au țâșnit afară, spălând orice boală și orice întinăciune de la sufletele noastre.

Și acum...

Prea binecuvântată ești Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, că ți-a făcut ție mărire Cel Puternic și sfânt numele Lui, că, iată, după vrednicie te cinstesc toate neamurile și numele tău se slăvește în veacul veacului.

La laude
Stihirile pe 6, glasul 1.

Cu sângiurile voastre ca și cu o porfiră și cu vison împodobiți fiind intrat-ați la nunta Mielului Celui ce ridică păcatul lumii, sfinților mucenici, unde dreptii ca luminătorii strălucesc și împreună cu cetele îngerești laudă pe Cel unul vrednic de laudă cu adevărat.

Arătat-te-ai vas ales al Duhului Sfânt și lucrător de taină al iconomiei lui Hristos, Părinte Epictet, căci nimeni nu poate veni la Fiul, de nu-l va atrage mai înainte Tatăl, Cel ce stăpânește peste toate.

Ascultător părintelui tău te-ai arătat încă și în moarte, precucvioase Astion, pentru aceasta ai primit ascultare pentru ascultare. Căci oricâte cereai de la Dumnezeu îndată le primeai, arătând că oricine ascultă de părintele său este și el ascultat de Dumnezeu.

Avut-ați în inimă pe Cel ce stăpânește peste toate, căci Acela binevoiește în cei ce Îl ascultă și Împreună cu Tatăl și cu Duhul vine și cinează întru dânsii, după cum Însuși a făgăduit.

Străini ați fost pe pământ, având patria voastră în ceruri și cu totul cetățeni ai cerului v-ați arătat, trăind în trup ca niște fără de trupuri. Oameni cerești și îngeri pământești, pentru aceea și chinurile le-ați socotit o bucurie, căci ele v-au mutat la locuința voastră cea din ceruri.

Fericimu-vă pe voi, sfinților Epictet și Astion, că mai înainte de Marele Antonie călugări ați fost, fericimu-vă că împreună cu mucenicii și cu feciorelnicii la Jertfelnicul Mielului ați intrat, fericimu-vă că celor din nevoi ați dăruit tămăduiri. Și acum mijlociți pentru cei ce săvârșesc pomenirea voastră cu credință.

Slavă..., glasul al 6-lea

Astăzi este prăznuirea cea minunată și bucurie celor credincioși, că pământul ca cerul s-a înseninat, răsărind dintru sine moaștele Sfinților Epictet și Astion cele mai strălucitoare decât soarele și mai înmiresmate decât mirul. Veniți toată turma cea cuvântătoare să ne adăpăm cu raze de lumină și să ne săturăm cu apa cea vie care nu sărăcește niciodată, că întru aceasta sunt tămăduirile și milă și har nemăsurat tuturor celor ce se închină cu credință.

Și acum...

Pe Născătoarea de Dumnezeu și Maica Luminii, pe Împărăteasa și Stăpâna lumii cea multmilostivă și cu totul iubitoare, întru cântări cinstind-o, să o mărim.
Slavoslovia mare. Ecteniile și otpustul.

LA LITURGHIE

Apostolul din Epistola a doua către Corintheni a Sfântului Apostol Pavel: Fraților, știm că, dacă pământea noastră locuință... (Caută Apostolul de miercuri, pentru morți).

Evanghelia de la Ioan XVII, 18-26 (caută Evanghelia de vineri din săptămâna a șaptea după Paști).

CHINONICUL:

Întru pomenire veșnică va fi dreptul, de auz rău nu se va teme.